

Моторів рев.

Крицеві нерви міста

аеропорт

одгартував давно...

Живісінький сидить

напроти містер —

таких я бачив

досі лиш в кіно...

Він посміхнувся:

— Москва... Ясна погода... —

І я погодивсь:

— Льотна... Хмар нема... —

Він на значок кивнув мій:

— Нагорода?

— Значок, — кажу.

І пауза німа.

А по хвилині знову:

— Ви щасливі?

— Еге ж, — кажу, —

по-людському, сповна... —

(Крізь темні скельця —

очі палахливі,

а на вустах —

усмішка крижана).

— А може, все ж

чогось не вистачає?

Для щастя повного? —

маскує містер сміх.

— Для повного?

Щоб, значить, без печалі?

Лиш двадцяти мільйонів...

Тільки їх!

— О-о, я вас розумію, розумію! —

він радо за слова мої захопивсь. —

Це — щиро. Це — по-нашому!

Не смію

надокучати більш...

Екск'юз мі, пліз...*

— Лиш двадцяти мільйонів, —

я продовжив, —

їх, наших, найрідніших, що війна

поглинула...

Мов реквієм, тривожно

звучать їх незабутні імена.

Їх так сьогодні нам не вистачає
для щастя повного...
Є істина одна,
що золото родинної печалі
знецінення, інфляції не зна... —
Він спохмурніло зиркнув:
— Пропаганда?
— Лиш інформація, гнівитися дарма.
Він штучно посміхнувся:
— О'кей погода! —
І я погодивсь:
— Льотна... Хмар нема.

1976

* Прошу вибачення (англ.).

Текст наводимо по книзі [Антологія української поезії](#) (том 6). Українська Радянська поезія. Твори поетів, які ввійшли в літературу після 1958 р. — Київ, видавництво художньої літератури «Дніпро», 1986.